

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1566

гр. Варна, 20.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100500848 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод следните жалби:

1/ **въззивна жалба** на „...“ ЕООД, ЕИК ... срещу Решение № 1677 от 15.11.2021г. по гр.д. № 7663/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 222, ал. 1 от КТ** е прието за установено в отношенията между страните, че въззивникът дължи на К. Д. К. с ЕГН ***** сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за оставане без работа, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за недопустимост на обжалваното решение поради нарушаване на процесуални правила, евентуалност за неправилност – поради нарушаване на материалния закон. Съдържа доводи, че по делото не е изпълнено условието на чл. 415, ал. 5 от ГПК ищецът – заявител да представи пред заповедния съд в срок до 17.06.2021г. доказателство за предявяване на иска по реда на чл. 422 от ГПК. На това основание издадената заповед за изпълнение следва да се обезсили, която обуславя недопустимостта на исковото производство, а от там – и на обжалваното решение. Няма спор по делото, че след прекратяване на трудовия договор между страните, ищецът е останал без работа за срок от един месец; че работодателят не е изплатил на работника обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, както и че ищецът е получил за месеца през който е останал без работа обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Паричното обезщетение по чл. 54в от КСО и обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ са насочени към обезпечаване на една и съща потребност на безработното лице, като получаването на едното за определен период изключва възможността за получаване на второто за същия период, като изборът кое

от двете ще получи принадлежи на правоимащото лице. В този смисъл съгласно чл. 54г от КСО за времето на получаване на обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ се спира получаването на обезщетение по чл. 54в от КСО. Чрез правоприлагане по аналогия на закона /чл. 221, ал. 1 от КТ/, следва да се приеме, че за времето, когато се изплаща обезщетение за безработица по чл. 54в от КСО, не се дължи обезщетение за оставане без работа по чл. 221, ал. 1 от КТ. Обратното би означавало за едно и също обстоятелство едно и също лице да се компенсира на две отделни основания, което съставлява неоснователно обогатяване. Поради тези съображения отправил искане за обезсилване на решението в обжалваната част, евентуално за отмяната му и за отхвърляне на предявения иск.

В отговор, К. Д. К. оспорва жалбата и развитите в нея доводи за недопустимост и неправилност на решението. Поддържа, че когато издадената заповед за изпълнение не е обезсилена и искът по чл. 422 от ГПК е предявен в преклузивния срок, следва да се приеме, че са налице абсолютните предпоставки за допустимост на исковото производство. В конкретния случай иският съд е идентичен със заповедния, поради което на съда е служебно известен факта на предявяване на иска в законния едномесечен срок- искът е предявен на 01.06.2021г. Оспорил възражението, че щом въззиваемият е получил обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО за периода след прекратяване на ТПО – 01.04.2020г., то работодателят не му дължи обезщетение за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 от КТ като неоснователно. Двата вида обезщетение действително не могат да се кумулират, но колизията е разрешена в полза на ДОО /чл. 114, ал. 2 от КСО/ – спира се или се възстановява даденото по КСО обезщетение, а не това по КТ. Работодателят винаги дължи обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, а в зависимост то това дали го е изплатил на работника своевременно зависи дали той ще получи за съответния месец обезщетение по КСО. В случай като настоящият, когато работникът е получил добросъвестно обезщетение по КСО, защото работодателят не му е изплатил нищо, работникът ще дължи връщане на сумите едва след като и ако работодателят му изплати дължимото обезщетение. Отправил искане поради изложеното за потвърждаване на решението с извод за правилност и законосъобразност в тази част.

2/ насрещна жалба на К. Д. К. срещу Решение № 1677 от 15.11.2021г. по гр.д. № 7663/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от насрещния въззивник срещу „...“ ЕООД, ЕИК ... искиове за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудов договор, както и за частта от сумата от **106.07 лева** представляваща обезщетение за забава за периода от 01.06.2020г. до 09.04.2021г., която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав.

Насрещната жалба е основана на оплаквания за необоснованост на решението в обжалваната част, както и за постановяване в нарушение на материалния и процесуалния закон. При формиране на извод за спазен срок на предизвестieto, показанията на свидетелката Лолова не са обсъдени в цялост и във връзка с останалите събрани по делото доказателства, което е съществено процесуално нарушение. В показанията си свидетелката е посочила, че трите подписа на предизвестieto – за връчител, работодател и свидетел, са нейните, доколкото е упълномощена да съставя документи като счетоводител във връзка с назначаване на работници, прекратяване и изменение на трудови договори от страна на работодателя. Следователно предизвестieto от 02.03.2020г. не е подписано от лице, което представлява надлежно работодателя. Счетоводителят не разполага с работодателски функции и предизвестие липсва. Като частен документ, който не носи подписа му, представеното предизвестие следва да се прецени съобразно всички доказателства по делото. Представеното предизвестие не е породило правно действие, като срокът на предизвестieto при прекратяване на ТПО на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ не е спазен. Отделно, предизвестieto не е доведено до знанието на работника. Събраните в тази връзка гласни доказателства са кредитирани от съда без отчитане на противоречията между тях. Свидетелката Лолова не е казала дата, на която е връчено предизвестieto, като не посочва конкретна дата, а за вторият свидетел на връчването посочва, че не е бил на мястото на връчване, а се е подписал по-късно. Съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ от друга страна дължимото обезщетение следва да се плати най-късно на 31.05.2020г., след което се дължи законна лихва по силата на изрична разпоредба на закона. Други изисквания за заплащането ѝ законът не въвежда. Отправил искане поради изложеното да се отмени решението в обжалваните части и вместо тях предявените искове да се уважат с извод за основателност.

В отговор на насрещната въззивна „...“ ЕООД оспорва доводите в нея. Поддържа правилност и законосъобразност на решението в обжалваната част и моли същото да се потвърди.

Представя пълномощно от 07.05.2019г., с което представляващият дружеството работодател упълномощава М.С.Л. в негово отсъствие да подписва от негово име трудови договори, заповеди и др. документи, свързани с назначаване и освобождаване на персонал в дружеството съгласно трудовото законодателство, както и Длъжностна характеристика на длъжността счетоводител оперативен от 03.05.2019г.

3/ частна жалба от „...“ ЕООД срещу Определение № 8982 от 23.12.2021г. постановено по същото дело, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение молбата на частния жалбоподател за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските посредством присъждане в полза на същия на сумите от 42 лв. – разноски в заповедно производство и 126 лв. – разноски в исковото производство.

Частната жалба е основана на оплаквания за неправилност на оспореното произнасяне. Съдържа доводи, че съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004г. дължимото адвокатско възнаграждение се определя на база всеки иск. Предявените искове са 3, реално 4

и целият защита на различни материални блага, като дължимото адвокатско възнаграждение няма основание да се определи върху сбора на всички претендирани суми. Адвокатско възнаграждение е заплатено от страната за защита по всеки отделен иск $/360 \times 3 = 1080$ лв./, за което е издадена фактура, ведно с касов бон. Ето защо разносните в диспозитива на решението са определени в по-нисък размер от действително дължимия, а именно 42 лв. за заповедно производство и 126 лв. – за исковото. Отправил искане поради това да се отмени обжалваното определение, а искането за изменение на решението – да се уважи с извод за основателност.

В отговор на частната жалба се поддържа становище за неоснователност на доводите в нея и за правилност на обжалваното определение. Посочил, че и трите иска произтичат от едно и също трудово правоотношение, поради което възнаграждението следва да се изчисли именно въз основа на сбора на сумите по претенциите, а не по отделно за всеки иск.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при служебна проверка съдът констатира, че въззивната, насрещна и частна жалби са допустими. Депозирани са от активно легитимирани страни по делото, имащи правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, съответно чл. 263, ал. 2 вр. ал. 1 от ГПК и отговарят на съдържателните изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

По обективиранияте в отговора на насрещната жалба доказателствени искания за приемане на писмени доказателства, евентуално за събиране и на гласни такива, следва да се обезпечи възможност на насрещния въззивник да изрази становище в съдебно заседание.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 17.05.2022г. от 10:00 часа, за която дата и час да се призоват страните по делото.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на насрещния въззивник в съдебно заседание да изрази становище по обективиранияте в отговора на насрещната жалба доказателствени искания за приемане на писмени доказателства, евентуално за събиране и на гласни такива във връзка със заявените в насрещната въззивна жалба доводи, след което обявява на страните, че ще произнесе по същите.

НАПЪТВА на основание чл. 273 вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора по между им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения по между им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на основание чл. 78, ал. 9 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____